

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9SŽa/9/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012211187
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012211187.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu: G., nar. X.X.XXXX, št. príslušnosť R., t. č. miestom pobytu Y. zastúpený JUDr. Bohomírom Bláhom, advokátom so sídlom Hurbanovo nám. 5, Bratislava, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. PPZ-HCP-BA2-2012/009584-006 zo 17. októbra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2013, č. k. 6S 2323/2012-49, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4. októbra 2013, č. k. 6S 2323/2012-49, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 4. októbra 2013, č. k. 6S 2323/2012-49, zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. p. PPZ-HCP-BA2-2012/009584-006 zo 17. októbra 2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava zo dňa 12. júla 2012 č. p. PPZ-HCP-BA6-Ž-1677-40/2012/Cec, o zamietnutí žiadosti žalobcu, o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov na území Slovenskej republiky, v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca, požiadal dňa 21. marca 2012 o udelenie trvalého pobytu na 5 rokov na území Slovenskej republiky podľa § 43 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že je manželom J., rod. N., štátnej občianky Y., s ktorou majú jedno dieťa, dcéru Aishu. Dôvodom pre zamietnutie žalobcovej žiadosti bolo naplnenie zákonných predpokladov pre postup podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov založených na vyjadrení Slovenskej informačnej služby (SIS), ktoré v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení

niektorých zákonov podlieha režimu utajenia so stupňom „Výhradené“. Krajský súd preskúmal rozhodnutie a postup žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe a dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom a preto žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že i keď zákon o pobyte cudzincov dáva možnosť správneho orgánu uviesť v rozhodnutí skutočnosť predpokladanú v ustanovení § 120 ods. 2 písm. e), správny orgán sa neriadil ustanoveniami § 3 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku, pretože nedal žalobcovi možnosť oboznámiť sa so všetkými podkladmi pre vydanie rozhodnutia a tak žalobca nevie, na základe akej zistenej skutočnosti správny orgán o ňom tvrdí, že je dôvodné podozrenie, že ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie. Správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí

neuviedol tento podklad v odôvodnení rozhodnutia, z ktorého len vyplýva, že správny orgán má informácie podľa zákona č. 215/2004 Z. z. Podľa jeho názoru tým, že správny orgán neoboznámil žalobcu so získanou utajovanou informáciou, odňal mu možnosť konať ako účastníkovi konania a účinne uplatniť svoje zákonné práva v konaní. Poukázal na skutočnosť, že o udelenie trvalého pobytu žiadal z dôvodu udržania rodinného zväzku s manželkou a dcérou G., nar. XX.X.XXXX, ktoré sú štátnymi príslušníkmi Y.. Odvolací správny orgán síce v rozhodnutí uviedol, že prvostupňový správny orgán mal pre svoje rozhodnutie úplné podklady a správne rozhodol o zamietnutí žiadosti pre podozrenie z ohrozenia bezpečnostného záujmu, avšak v rozhodnutí druhostupňového správneho orgánu absentuje správna úvaha o tom, či zistená skutočnosť je tak intenzívna, že prevažuje nad ochranou na rodinný život. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil voči žalovanému náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že správne orgány prvého i druhého stupňa postupovali v súlade so zákonom. Žalobca mal možnosť oboznámiť sa so spisom, ako aj vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Správny orgán si zaobstaral všetky potrebné podklady pre vydanie rozhodnutia a zohľadnil aj rodinné pomery žalobcu. Poukázal aj na skutočnosť, že na udelenie povolenia na trvalý pobyt nemá cudzinec právny nárok. Keďže správny orgán získal v spojitosti s osobou účastníka konania informácie utajovaného charakteru so stupňom utajenia „Výhradené“ a „Dôverné“, ktorých pôvodcom je Slovenská informačná služba, nie je v kompetencii správneho orgánu dávať súhlas na oboznámenie sa s utajovanými skutočnosťami v zmysle ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a poukázal na ustanovenie § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 a § 214 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku. Rozsudok bol verejne vyhlásený 27. novembra 2013 (§ 156 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 43 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov policajný útvar udelí trvalý

pobyt na päť rokov, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 48 ods. 2, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý je manželom štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade štátneho občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie trvalého pobytu, ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie.

Podľa § 48 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov; policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie trvalého pobytu prihliada na verejný záujem, mieru ohrozenia bezpečnosti štátu, verejného poriadku alebo verejného zdravia zo strany štátneho príslušníka tretej krajiny.

Podľa § 2 ods. 1 písm. i) zákona o pobyte cudzincov na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením bezpečnosti štátu konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistvosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

Podľa § 120 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov; ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní.

Podľa § 120 ods. 2 písm. e) zákona o pobyte cudzincov; policajný útvar uvedie v odôvodnení rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, ak ide o rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie trvalého pobytu podľa § 48 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že štátny príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu.

Podľa § 125 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov; policajný útvar si na posúdenie žiadosti o udelenie prechodného pobytu a žiadosti o udelenie trvalého pobytu na päť rokov vyžiada vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, ktorá svoje vyjadrenie zašle policajnému útvaru do desiatich dní od doručenia žiadosti o vyjadrenie.

Námietky, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje rozsudok krajského súdu boli v zásade zhodné s námietkami, ktoré žalobca uplatňoval už v konaní na súde prvého stupňa. Podľa názoru najvyššieho súdu už správny orgán a následne aj súd prvého stupňa sa s týmito námietkami žalobcu vysporiadali, pričom odvolací súd už vyslovenú argumentáciu považuje za relevantnú, výstižnú a dostatočnú. Krajský súd náležite jasne, zrozumiteľne a presvedčivo zdôvodnil prečo u žalobcu, ktorého žiadosť o povolenie na trvalý pobyt na päť rokov bola zamietnutá podľa § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, je daný zákonný dôvod klasifikovaný ako dôvodné podozrenie, že príslušník tretej krajiny pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť Slovenskej republiky. Odvolací súd sa so skutkovými a právnymi závermi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu v plnom rozsahu stotožňuje a preto na ne v súlade ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. ako na svoje ďalej len odkazuje. Na zdôraznenie ich správnosti doplná, že požiadavka účastníka správneho konania, aby rozhodnutie správneho orgánu bolo riadne odôvodnené, je legitímna. Nemožno však správneho orgánu vyčítať nezákonnosť jeho rozhodnutia resp. absenciu jeho zákonných náležitostí za podmienok, keď zákon samotný ustanovuje, že sa v odôvodnení rozhodnutia uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky (§ 120 ods. 2 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov). Zdôvodnenie uprednostnenia verejného záujmu pred súkromným preto v takom prípade nie je potrebné. Odvolací súd v takomto postupe správneho orgánu žiadne pochybenie nevzhliadol. Tak ako vo veci konajúce správne orgány oboch stupňov a aj krajský súd, rovnako aj odvolací súd sa s konkrétnymi dôvodmi, z ktorých informačná služba vychádzala, dňa 12. februára 2014 dôkladne oboznámil a bez akýchkoľvek pochybností jednoznačne ustálil, že aplikácia § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, bola v danom prípade namieste. Neobstojí preto argumentácia žalobcu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietaný nedostatok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu spočívajúci v neoznačení dôkazu, ktorý bol podkladom pre zamietnutie žiadosti žalobcu o udelenie povolenia na trvalý pobyt na päť rokov, bol v rámci správneho konania zhojený samotným rozhodnutím nadriadeného správneho orgánu, ktorý sa pred rozhodnutím oboznámil s obsahom písomností Slovenskej informačnej služby a preto v danom prípade nie je daný dôvod nezákonnosti ani nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa odvolacieho súdu nebolo možné vyhodnotiť za dôvodnú ani námietku žalobcu, že rozhodnutím žalovaného došlo k zásahu do jeho práva na rodinný a súkromný život podľa článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z týchto práv totiž nevyplýva nutné právo na vstup či pobyt v krajine, kde býva manžel cudzinca, ako judikoval ESLP vo svojom rozsudku Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 28.5.1985, sťažnosť č. 9214/80; 9473/81

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je súladné so zákonom, keďže v danom prípade nedošlo k naplneniu predpokladov stanovených zákonom o pobyte pre udelenie trvalého pobytu v zmysle § 43 ods. 1 písm. a) a § 48 ods. 2 písm. b) zákona o pobyte. Odvolací súd preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p., keď žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní nárok na náhradu trov konania nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.